

Arrest

**nr. 49 834 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 maart 2002 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam in antwoord op het ingediende asielverzoek op 9 april 2002 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 19 juli 2002 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nummer 121.450 van 9 juli 2003 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

1.5. Bij brief gedateerd op 20 oktober 2003 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in om, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 juli 2005 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.7. Bij brief gedateerd op 17 augustus 2005 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 12 december 2005 de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.9. Bij brief gedateerd op 6 april 2006 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot, een derde aanvraag in om, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 6 december 2007 de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arrest nummer 9426 van 31 maart 2008 verwierp de Raad het beroep dat was ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 2007.

1.12. Bij brief gedateerd op 1 mei 2008 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.13. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 februari 2009 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij brief gedateerd op 6 april 2009 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.15. Bij arrest nummer 27 845 van 27 mei 2009 verwierp de Raad het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd. Verzoekster stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad verwierp tevens, bij arrest nummer 27 847 van 27 mei 2009, het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2009.

1.16. Bij beschikking nummer 4665 van 10 juli 2009 verklaarde de Raad van State het ingestelde cassatieberoep niet toelaatbaar.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 augustus 2009 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Bij brief gedateerd op 25 september 2009 diende verzoekster nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 juni 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd, die verzoekster op 5 juli 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene (S. , P.) voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een aanvraag art. 9bis, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkenen tonen niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkenen leggen bewijzen voor van aangetekende brieven en mails naar de ambassade van Nepal te Brussel en naar de Permanente vertegenwoordiging van Bhutan te Genève in verband met een bewijs van nationaliteit of identiteit. Echter, uit informatie verkregen van onze expertendienst Cedoca (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds kort een diplomatieke post van Bhutan in België is gevestigd. Uit telefonisch contact met de ambassade van Bhutan blijkt dat deze diplomatieke post sinds augustus 2009 gevestigd is in België.

Volgens Cedoca gaat het wel degelijk om een ambassade, dus met hetzelfde politieke/diplomatieke niveau als de ambassade in Genève. Verder navraag bij de ambassade bevestigt ons dat er via deze ambassade wel een paspoort kan afgeleverd worden in België (informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Deze bewijzen (brieven en faxen naar de ambassade van Nepal te Brussel en de Permanente vertegenwoordiging van Bhutan te Genève) kunnen bijgevolg niet aanvaard worden door onze diensten aangezien het voor betrokkenen mogelijk is om het vereiste identiteitsdocument te bekomen via de ambassade te Brussel. Betrokkenen tonen dus niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkenen vrijgesteld zouden zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze diensten.

Tot slot is het feit dat betrokkenen de ambassade van Nepal hebben gecontacteerd om uit te kunnen sluiten dat zij deze nationaliteit hebben, ook geen geldige reden om te worden vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsbewijs.

(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"(...) Terwijl overeenkomstig artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoont.

(...)

Terwijl overeenkomstig de materiële motiveringsplicht de overheid bij de beoordeling van de aanvraag moet uitgaan van de juist(e) feitelijke gegevens die zij correct dient te beoordelen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Terwijl tenslotte overeenkomstig het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur verondersteld wordt dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatieonderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Dat verzoekster in haar verzoek tot verblijfsmachtiging de onmogelijkheid tot het voorleggen van een identiteitsdocument gemotiveerd heeft. (zie stuk 3) Zij was niet op de hoogte van het feit dat er een diplomatieke post van Bhutan in België gevestigd is. Zoals verwerende partij zelf aangeeft is deze ambassade slechts sinds augustus 2009 operationeel. Verzoekster diende echter haar verzoek tot verblijfsmachtiging in op 19.10.2009, m.a.w. 1,5 maand later. Het kan haar bijgevolg bezwaarlijk verweten worden de Bhutanese ambassade in België niet aangeschreven te hebben. Doch er is meer: Op de website van Buitenlandse zaken, Buitenlandse handel en ontwikkelingssamenwerking wordt slechts sinds april 2010 melding gemaakt van de gegevens van de Bhutanese ambassade in België. Verzoekster peilde regelmatig via voormelde website naar het bestaan van een Bhutanese ambassade in België, doch ving telkens bot.

Voor verzoekster is dit de enige officiële weg teneinde de gegevens van voormelde ambassade te achterhalen. Hoe zou zij anders het bestaan/operationeel zijn van een ambassade dienen te weten te komen?! Er wordt echter slechts sinds april 2010 melding gemaakt van de Bhutanese ambassade te Sint-Pieters-Woluwe.

Dat voordien dan ook het enige aanspreekpunt voor verzoekster de ambassade van Bhutan te Genève was. Herhaaldelijk- reeds sinds 11.10.2005 tot op heden! - poogde zij deze ambassade te contacteren teneinde een geldig identiteitsdocument te bekomen, dit via aangetekende brieven, e-mail en faxzending. (zie stuk 7-14) Er kwam echter nimmer respons vanwege de ambassade.

Dat in de bestreden beslissing vanwege verwerende partij melding gemaakt wordt van de herhaaldelijke pogingen tot contactname met de Bhutanese ambassade te Genève dit reeds sinds oktober 2005!, tot voor kort het enige officiële aanspreekpunt voor verzoekster. Doch er wordt simpelweg gesteld door verwerende partij dat deze bewijzen niet aanvaard kunnen worden aangezien het mogelijk zou zijn om het vereiste identiteitsdocument te bekomen via de ambassade te Brussel. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen correcte conclusie verbonden werd aan de talrijke verzoeken tot het afleveren van identiteitsdocumenten. Voormelde herhaalde verzoeken vormen toch minstens een duidelijke indicatie van de moeilijkheid tot het verkrijgen van een identiteitsdocument. Verwerende partij maakt zich ervan af door louter te wijzen op het bestaan van een ambassade te België dewelke slechts 1,5 maand voor het indienen van het verzoekschrift tot regularisatie operationeel geworden is... Er kan van verzoekster niet het onmogelijke geëist worden.

Dat verzoekster van zodra zij kennis nam van het bestaan van de diplomatieke post van Bhutan te België deze gecontacteerd heeft via aangetekende zending dd. 11.06.2010. (zie stuk 13) Er kwam echter geen repliek op haar schrijven. Verzoekster verstuurdde een rappel op 06.07.2010 via faxzending, doch er kwam geen antwoord tot op heden. (zie stuk 14)

Dat deze weigering tot medewerking van de Bhutanese ambassade te België nog eens te meer de onmogelijkheid tot het verwerven van identiteitsdocument voor verzoekster staat, zoals reeds duidelijk sinds oktober 2005!

Dat deze onmogelijkheid voor verzoekster tot het bekomen van identiteitsdocument ook al jarenlang erkend wordt door het OCMW te LEUVEN. (zie stuk 15-19) De asielprocedure van verzoekster werd negatief afgesloten in 2003, doch het OCMW te LEUVEN besliste om maatschappelijke dienstverlening, t.b.v. leefgeld categorie persoon met gezinslast, toe te kennen aan het gezin (S.) ingevolge de onverwijderbaarheid naar Bhutan. Deze onverwijderbaarheid vloeit voort uit de onmogelijkheid tot het

bekomen van een identiteitsdocument. De betaling van het leefgeld wordt op heden echter geblokkeerd sinds 01.03.2010 ingevolge de relatiebreuk tussen de heer (S.) en verzoekster. (zie stuk 19)

Dat verzoekster en haar gezin reeds verschillende malen een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Bhutan geformuleerd hebben via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), doch deze instantie verklaarde telkenmale geen gevolg te kunnen geven aan het verzoek ingevolge het niet kunnen bekomen van geldige identiteits- en reisdocumenten. (zie stuk 20-24) Mevrouw (G.) van CAW MIDDENKUST verklaarde tevens op 06.11.2007 een repatriëeringsdossier geopend te hebben, doch geen reservatie te kunnen maken gezien het gezin (S.) niet beschikte over een geldig reisdocument. (zie stuk 23)

Dat het moge duidelijk zijn dat ook andere instanties die de problematiek van vreemdelingen behandelen, in casu het OCMW en IOM, de onmogelijkheid voor Bhutanezen om identiteits- en reisdocumenten te bekomen - die sinds jaar en dag bestaat- erkent.

Dat uit het voorgaande kan besloten worden dat verwerende partij niet voldeed aan haar materiële motiveringsplicht.

Gezien niet blijkt uit de bestreden beslissing dat er terdege rekening gehouden werd met de talrijke pogingen tot contactname met de ambassade van Bhutan te Genève kan tevens een schending van het zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsel vastgesteld worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan DVZ de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op de correcte feitenvinding. Er blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat verwerende partij zich op de correcte gegevens heeft beroept en de talrijke pogingen tot contact met de Bhutaneze vertegenwoordiging in Genève voldoende in overweging genomen heeft.

“Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

...

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.”

(MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 52-53)

“De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt moeten zor(g)vuldig worden gewaardeerd.”

(SUETENS, L.-P., “Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, T.B.P. 1980, 86)

Verder vraagt verzoekster zich op grond van de opgegeven motieven tevergeefs af hoe verwerende partij tot het maken van de beslissing tot onontvankelijkheid is kunnen komen op grond van de voorgelegde gegevens.

Dat uit het voorgaande vastgesteld wordt dat het zorgvuldigheids-en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn door verwerende partij.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“(…) De verwerende partij laat gelden dat gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat verzoeksters motivering waarom zij meent vrijgesteld te zijn van de verplichting een kopie van een identiteitsdocument voor te leggen, niet kan worden aanvaard.

(…)

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd op afdoende wijze rekening gehouden met de door verzoekster voorgelegde stukken. Verzoekster toont niet anders aan.

Het is gelet op de voorgaande motivering niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te stellen dat verzoekster niet op een geldige wijze heeft aangetoond dat het onmogelijk is het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

De verwerende partij laat gelden dat de Raad oor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St.. nr. 101.624 van 7 december 2001).

(...)

Verzoekster heeft — zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld — nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren.

Verzoekster heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

Dat verzoekster niet op de hoogte was van een diplomatieke post van Bhutan in België kan niet dienstig aan de gemachtigde worden verweten.

Zoals gemotiveerd in de beslissing bestaat er reeds sinds augustus 2009 een diplomatieke post in België.

Verzoeksters ongestaafde bewering dat de gegevens van deze diplomatieke post slechts sinds april 2010 op de website van Buitenlandse zaken zouden staan, kan vooreerst niet worden aangenomen.

Van deze ambassade wordt bovendien - naast zijn vermelding op de website van buitenlandse zaken — tevens melding gemaakt op de website van het ministerie van buitenlandse zaken van Bhutan: www.mfa.gov.bt.

Bovendien erkent verzoekster dat zij minstens sinds april 2010 kennis had van de aanwezigheid in België van de Bhutaanse ambassade. Verzoekster had toen identiteitsdocumenten kunnen aanvragen bij de diplomatieke post te België en de gemachtigde hieromtrent kunnen informeren.

Verzoekster heeft ondanks haar kennis omtrent de aanwezigheid van een diplomatieke post in België, gewacht tot 8.06.2010 om een schrijven te richten aan de ambassade van Bhutan in België en hiervan de gemachtigde niet op de hoogte gebracht.

Verzoekster kan bovendien niet dienstig verwijzen naar haar aangetekende zending en faxbericht naar de Bhutanese ambassade in België, die zij thans voor het eerst aanbrengt.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Haar vage en ongestaafde beschouwing dat de diplomatieke post van Bhutan te België medewerking weigert, is niet ernstig.

Verzoeksters beweringen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij wenst nog te wijzen op de voorbereidende werkzaamheden van art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980:

“De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: “De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33). (nr. 28 487 van 10 juni 2009)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. In haar repliekmemoire stelt verzoekster het volgende:

“Verwerende partij stelt dat de vage en ongestaafde beschouwing van verzoekster dat de diplomatieke post van Bhutan in België medewerking weigert, niet ernstig is.

Verzoekster heeft voormelde ambassade van Bhutan aangeschreven via aangetekende zending op 11.06.2010 met rappel via faxzending dd. 06.07.2010 doch zij mocht tot op heden geen antwoord ontvangen. (zie stuk 13 en 14) Deze weigering tot medewerking van de Bhutanese ambassade te België staat nog maar eens te meer de onmogelijkheid tot het verwerven van een identiteitsdocument voor verzoekster, zoals al duidelijk sinds oktober 2005...

Het bewijs van de aangetekende zending evenals het bewijs van de faxzending op het adres van de Bhutanese ambassade in België worden voorgelegd door verzoekster als stuk. Er kan haar bijgevolg bezwaarlijk verweten worden vage en ongestaafde beschouwingen te doen.

Verwerende partij wijst er verder op dat “De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.”

Ze meent dat er in verzoeksters middel geen rekening gehouden is met deze regel, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekster wenst er echter op te wijzen dat zij wel degelijk rekening hield met deze regel. Zoals hoger vermeld, poogde verzoekster de ambassade van Bhutan te Genève (voorheen het enige aanspreekpunt voor haar) herhaaldelijk te contacteren, reeds sinds 11.10.2005, teneinde en geldig identiteitsdocument te bekomen, dit via brieven en faxzending. (zie stuk 7-14) Er kwam echter nimmer respons vanwege de ambassade.

Het was toen al duidelijk dat de ambassade alle medewerking weigerde. Er kan uit de bestreden beslissing geenszins afgeleid worden dat er rekening gehouden werd met deze verzoeken tot het afleveren van identiteitsdocumenten dewelke toch minstens een duidelijke indicatie vormen van de moeilijkheid van het verkrijgen van een identiteitsdocument.

Het feit dat nu gebleken is dat de Bhutanese ambassade te België tevens geen medewerking verleent, staat alleen des te meer de onmogelijkheid tot het verwerven van een identiteitsdocument voor verzoekster in België. (zie stuk 13 en 14)

Verzoekster volhardt bijgevolg ten stelligste in haar vordering."

2.1.4.1. Het artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet waarvan de schending wordt aangevoerd luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Het staat niet ter discussie dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet aantoonde dat zij beschikte over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat haar asielaanvraag definitief werd afgewezen. Verzoekster houdt evenwel voor dat zij heeft aangetoond in de onmogelijkheid te verkeren om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Verzoekster voert allereerst aan dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitgebreid heeft gemotiveerd dat het voor haar onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te verkrijgen en dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van haar herhaalde pogingen, sinds oktober 2005, om in contact te komen met de Bhutaanse ambassade te Genève, in Zwitserland, teneinde via die weg een identiteitsdocument te verwerven.

De Raad stelt evenwel vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing op duidelijke wijze blijkt dat verweerder bij het nemen van deze beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangetekende brieven en mailberichten gericht aan de Permanente Vertegenwoordiging van Bhutan in Genève, doch van mening was dat deze stukken niet aanvaard kunnen worden als een bewijs dat verzoekster in de onmogelijkheid is om in België een identiteitsdocument te verwerven omdat er sinds augustus 2009 in België een diplomatieke post van Bhutan is gevestigd. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat personeelsleden van deze nieuwe ambassade hebben bevestigd dat er via hen een paspoort kan worden afgeleverd in België. Verzoekster betwist het feit dat er in België een Bhutaanse diplomatieke post is, die aan personen die werkelijk de Bhutaanse nationaliteit hebben een reisdocument kan afleveren, niet. Gelet op deze vaststelling kan het geenszins als onwettig of kennelijk onredelijk worden beschouwd om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat niet of onvoldoende is aangetoond dat het onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

De Raad wijst er verder op dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar een aangetekend schrijven dat zij op 11 juni 2010 heeft verstuurd aan de Bhutaanse ambassade in België, en waarvan zij stelt dat zij er nog steeds geen antwoord op heeft gekregen, nu zij verweerder niet op de hoogte bracht van deze actie en verweerder derhalve met dit gegeven geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder kon evenmin rekening houden met een faxbericht dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

Ten overvloede dient te worden geduïd dat uit het feit dat een ambassade geen medewerking zou verlenen bij het verstrekken van reisdocumenten niet zonder meer kan afgeleid worden dat de vreemdeling die zich tot deze ambassade richtte in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België te verwerven. De vaststelling dat een diplomatieke of consulaire post geen bijstand wenst te bieden kan immers het gevolg zijn van het feit dat de vreemdeling die zich tot deze vertegenwoordiging richtte, al dan niet bewust, onvoldoende

inlichtingen verstrekke of dat de betrokken vreemdeling, opnieuw al dan niet bewust, zich niet richtte tot de diplomatieke of consulaire post die het land waarvan hij een onderdaan is vertegenwoordigt.

Uit de bewering van verzoekster dat zij onwetend was van het bestaan van een Bhutaanse ambassade in België nu deze pas sedert april 2010 zou worden vermeld op de website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en zij geen andere manier ter beschikking zou hebben teneinde het bestaan ervan te achterhalen kan evenmin een schending van het door haar aangevoerde wetsartikel afgeleid worden. Er dient namelijk op te worden gewezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts bepaalt dat de onmogelijkheid om een identiteitsdocument in België te verwerven dient aangetoond te worden. De vraag of de aanvrager al dan niet op de hoogte is van de mogelijkheden die hij te zijner beschikking heeft om in België een identiteitsdocument te verkrijgen is hier niet relevant. Verweerder werpt trouwens terecht op dat van verzoekster tevens kon worden verwacht dat zij zich via de informatiekanalen die door de Bhutaanse overheden ter beschikking gesteld worden zou informeren omtrent de Bhutaanse vertegenwoordiging waartoe zij zich kan wenden tijdens een verblijf in het buitenland.

Het betoog dat het OCMW te Leuven besliste leefgeld toe te kennen *“ingevolge de onverwijderbaarheid naar Buthan”* en dat de Internationale Organisatie voor Migratie geen vrijwillige terugkeer kon organiseren voor verzoekster *“ingevolge het niet kunnen bekomen van geldige identiteits- en reisdocumenten”* doet evenmin afbreuk aan de stelling van verweerder dat verzoekster, indien zij werkelijk een onderdaan van Buthan is, een beroep kan doen op de diensten van de nieuwe Buthaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Brussel.

Het feit dat een personeelslid van CAW Middenkust op 6 november 2007 aangaf geen vlucht naar Buthan te kunnen reserveren voor verzoekster omdat deze niet beschikte over een geldig reisdocument laat ook niet toe te besluiten dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat verzoekster niet aantoonde in de onmogelijkheid te zijn een dergelijk document in België te verwerven. Het gegeven dat een vreemdeling beweert geen paspoort te hebben leidt immers niet automatisch tot de conclusie dat, zo deze bewering al correct is, hij geen document kan verkrijgen.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of diens gemachtigde beschikt gelet op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.4.2. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij aangeeft dat verweerder is tekort gekomen aan de zorgvuldigheidsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411) en in casu blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken en hij deze stukken zorgvuldig heeft onderzocht alvorens de bestreden beslissing te nemen.

2.1.4.3. Aangezien geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet *iuncto* het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verzoek tot verblijfsmachtiging zoals ingediend door verzoekster op 19.10.2009 onontvankelijk is omdat er geen identiteitsdocumenten voorgelegd werden en er geen geldige motivering voorligt die toelaat om haar vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet doch in identieke dossiers met Bhutanese

onderdanen wél de onmogelijkheid tot het verwerven van een identiteitsdocument aanvaardt. Verwerende partij behandelt volstrekt gelijke gevallen ongelijk.

Terwijl overeenkomstig de artikelen 10 en 11 van de Grondwet de beginselen van gelijkheid en verbod van discriminatie gegarandeerd worden.

(...)

Dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

Dat dient te worden vastgesteld dat de categorieën van personen ten aanzien van wie de ongelijkheid wordt aangevoerd vergelijkbaar zijn. Verzoekster verkeert immers exact in dezelfde omstandigheden als haar landgenoten, de heer (T. N.) en de heer (G.).

Dat er geen objectieve verantwoording voor handen is voor een ongelijke behandeling van verzoekster en haar landgenoten door verwerende partij.

Dat verzoekster, geboren te Chalgare (BHUTAN) op 18.09.1979, in haar verzoek om verblijfsmachtiging zoals overgemaakt via aangetekend schrijven dd. 19.10.2009 uitgebreid gemotiveerd heeft waarom zij geen identiteitsdocument kon voorleggen. Zij verwees zelfs naar haar herhaaldelijke pogingen om de ambassade van Bhutan te Genève te contacteren teneinde een geldig identiteitsdocument te bekomen. (zie stuk 7-14)

Dat verzoekster het verzoek tot regularisatie voorlegt zoals ingediend door een andere Bhutanese onderdaan, de heer (T. N.), in datum van 04.12.2006, evenals de beslissing vanwege verwerend(e) partij omtrent dit verzoek dd. 23.09.2009 waarbij hij gemachtigd wordt tot een verblijf van onbeperkte duur. (zie stuk 25)

Dat de heer (T.), geboren te Chirang Lapsikoti (BHUTAN), op 20.05.1970, sinds 2000 in België verblijft. Diens asielaanvraag werd negatief afgesloten bij arrest zoals gewezen door de Raad van State, waarna hij een verzoek tot verblijfsmachtiging formuleerde op 04.12.2006.

Dat de heer (T.) geen identiteitsdocument voorlegde, noch werd de onmogelijkheid om een identiteitsdocument in België te bekomen aangetoond in het verzoek tot verblijfsmachtiging. Er werd ook geen enkel ander document ter staving van de identiteit van de heer (T.) voorgelegd. Er werd zelfs met geen woord gerept omtrent de reden van het niet voorleggen van het identiteitsdocument in het verzoek tot verblijfsmachtiging, hetwelk verzoekster voorlegt.

De beslissing van verwerende partij omtrent voormeld verzoek dd. 23.09.2009 waarbij de heer (T.) gemachtigd wordt tot een verblijf van onbeperkte duur vermeldt het volgende:

“Indien betrokkene zijn identiteit niet kan bewijzen aan de hand van een nationaal paspoort of een nationale identiteitskaart dient de naam op de elektronische kaart voorafgegaan te worden door de volgende lettercode: “(Decl.)”.

Dat verzoekster tevens het verzoek tot verblijfsmachtiging voorlegt zoals ingediend door een Bhutanese onderdaan, de heer (G. G.), in datum van 04.12.2006, evenals de beslissing vanwege verwerende partij omtrent dit verzoek dd. 24.09.2009 waarbij hij gemachtigd wordt tot een verblijf van onbeperkte duur. (zie stuk 26)

Dat de heer (G.), geboren te Samehi (BHUTAN), op 00.00.1975, sinds 2000 in België verblijft. Diens asielaanvraag werd negatief afgesloten bij arrest zoals gewezen door de Raad van State, waarna hij een verzoek tot verblijfsmachtiging formuleerde op 04.12.2006.

Dat de heer (G.) geen identiteitsdocument voorlegde, noch werd de onmogelijkheid om een identiteitsdocument in België te bekomen aangetoond in het verzoek tot verblijfsmachtiging. Er werd ook geen enkel ander document ter staving van de identiteit van de heer (G.) voorgelegd. Er werd zelfs niets vermeld in het verzoek om verblijfsmachtiging omtrent de reden van het niet voorleggen van het identiteitsdocument.

Dat het duidelijk is dat noch de heer (T.), noch de heer (G.), enig stuk voorlegden omtrent hun identiteit. De verzoeken tot verblijfsmachtiging van beiden worden zelfs voorgelegd door verzoeker. (zie stuk 25 en 26)

Dat verwerende partij in identieke dossiers van Bhutanese onderdanen waarbij er tevens een onmogelijkheid bestaat tot het verwerven van een identiteitsdocument het verzoek tot verblijfsmachtiging wel degelijk ontvankelijk verklaart.

Dat het hier duidelijk om identieke situaties gaat.

Dat er geen objectieve verantwoording bestaat voor dit verschil in behandeling!

Dat het gemaakte onderscheid duidelijk enkel afhangt van een arbitraire beoordeling en geenszins berust op een objectief criterium. (...)”

2.2.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dienaangaande het volgende:

“(...) Er dient te worden benadrukt dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (R.v.St., nr. 128.878, 5 maart 2004; R.v.St., nr. 166.369, 5 januari 2007).

De verzoekende partij laat na dit te doen.

Verzoekster vergelijkt zich in haar tweede middel met dhr. (T. N.) en dhr. (G.) die van Bhutaanse nationaliteit zijn en die na een regularisatieaanvraag gemachtigd werden tot een verblijf.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster niet aantoont dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de twee personen die zij aanhaalt in haar middel.

Zo dient immers te worden vastgesteld dat de regularisatieaanvragen van dhr. (T.) en dhr. (G.) werden ingesteld op 04.12.06, zijnde drie jaar voor onderhavige aanvraag.

Op dat moment was er nog geen sprake van een Bhutanese ambassade in België.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Het tweede middel kan niet worden weerhouden.”

2.2.3. Verzoekster antwoordt in haar repliekmemoirie als volgt:

“(...) Er wordt geenszins ingegaan op de omstandige argumentatie van verzoekster.

Nochtans is de problematiek inzake de onmogelijkheid tot het verkrijgen van identiteitsdocumenten in België voor personen van Bhutanese afkomst een door DVZ duidelijk gekende problematiek, waarvoor deze reeds een oplossing hebben.

Het gelijkheidsbeginsel verbiedt dat twee personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, op een verschillende wijze worden behandeld.

“Het discriminatieverbod is geschonden wanneer voor een verschil in behandeling tussen twee of meer personen, situaties of gevallen geen redelijke verantwoording bestaat.”

(S. SOTTIAUX, ‘Het gelijkheidsbeginsel: langs oude paden en nieuwe wegen’, in R.W. 2008-2009, p. 691)

Uit de voorgelegde beslissing vanwege de heer (T. N.) (RR ...), evenals uit het voorgelegde verzoekschrift tot verblijfsmachtiging leidend tot deze beslissing, mag overduidelijk blijken hoe deze persoon van Bhutanese afkomst geen enkel identiteitsbewijs wist voor te leggen n.a.v. diens regularisatieaanvraag (zie stuk 25a en 25b).

In een ander gelijkaardig dossier verkreeg ook de heer (G. G.) (RR ...), evenzoveel van Bhutanese afkomst, eveneens een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur, terwijl uit het voorliggend verzoek tot verblijfsmachtiging evenzoveel mag blijken dat voor deze persoon evenmin een identiteitsdocument kon worden voorgelegd (stuk 26a en 26b).

Meer zelfs, in tegenstelling tot in onderhavig dossier, werden in beide bovenstaande dossiers (die leidden tot een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur) zelfs nimmer de Ambassade van Bhutan te Genève aangeschreven!

Nochtans wordt mits stukken 25 en 26 afdoende aangetoond hoe verzoekster en de heren (T.) en (G.) (allen van Bhutanese afkomst, van etnisch Nepalese minderheid) zich in gelijke gevallen bevinden. Verzoekster legt alle stukken voor waaruit blijkt dat zij en de heren (T.) en (G.) zich exact in dezelfde situatie bevinden. Zij kan niet gehouden zijn tot het onmogelijke...

Verzoekster legt op heden zelfs de beslissing van het CGVS dd. 17.12.2003 inzake de asielaanvraag van de heer (T.) waaruit blijkt dat "er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw bewering een Lhotsampa afkomstig van Bhutan te zijn. U bent namelijk niet op de hoogte van een aantal voor Lhotsampa's fundamentele gegevens." (zie stuk 29)

De identiteit van de heer (T.) werd klaarblijkelijk dus in twijfel getrokken door het CGVS, doch 6 jaar later wordt diens verzoek tot verblijfsmachtiging toch ontvankelijk verklaard door DVZ zonder voorlegging van een identiteitsdocument, noch opgave van een geldige motivering dewelke hem zou vrijstellen van het voorleggen van dergelijk document. De heer (T.) maakt zelfs op geen enkele wijze diens identiteit enigszins aannemelijk.

Verder legt verzoekster tevens de beslissing vanwege het CGVS voor dd. 02.12.2003 inzake de asielaanvraag van de heer (G.). (zie stuk 30) De asielaanvraag van de heer (G.) werd als bedrieglijk afgewezen...

Het enige argument dat verwerende partij aanhaalt is dat de regularisatieaanvragen van dhr. (T.) en dhr. (G.) werden ingesteld op 04.12.2006, zijnde drie jaar voor de aanvraag van verzoekster.

Voormeld argument gaat niet op, integendeel, verwerende partij haalt zelf in haar nota aan dat verzoekster op 20.10.2003, 18.08.2005 en 06.04.2006 zelf een verzoek tot verblijfsmachtiging indiende hetwelk telkenmale onontvankelijk verklaard werd! Het is niet mogelijk dat het verzoek om verblijfsmachtiging van verzoekster dd 06.04.2006 indertijd onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen identiteitsdocument voorli(g)t, terwijl de verzoeken van de heer (T.) en de heer (G.) van dezelfde periode, nl. december 2006 bijna vier jaar later wel degelijk ontvankelijk verklaard worden terwijl er tevens geen identiteitsdocumenten voorlagen, noch een verantwoording waarom dit onmogelijk was.

De beoordeling van de verzoeken tot verblijfsmachtiging door verwerende partij gebeurt duidelijk op arbitraire wijze...

Er bestaat geen redelijke verantwoording voor het verschil in behandeling tussen verzoekster en de heren (T.) en (G.).

Ten andere erkent verwerende partij in haar nota met opmerkingen uitdrukkelijk de Bhutanese nationaliteit van verzoekster (zie nota met opmerkingen blz. 2):

"Verzoekster is van Bhutanese nationaliteit, geboren te Chalgare (Bhutan) op 18-09-1979"

Aldus mag afdoende blijken hoe verzoekster als een persoon in een gelijke situatie, op ongelijke wijze wordt behandeld, zonder enige redelijke verantwoording, hetgeen neerkomt op een schending van art. 10 en 11 G.W. alsook art. 14 EVRM.

Minstens werd door verwerende partij op geen enkele wijze gemotiveerd waarom deze ongelijke behandeling voor personen in een gelijke situatie werd doorgevoerd.

Aldus werd op deze wijze minstens de materiële motiveringsplicht in samenlezing met het gelijkheidsredelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, geschonden."

2.2.4. Verweerder stelt terecht dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekster houdt voor dat dit in casu het geval is. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeksters situatie geenszins dezelfde is als de situatie van de twee personen waarvan zij melding maakt in haar betoog en die in 2009 werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Uit de door verzoekster gevoegde stukken blijkt immers dat zowel de heer (T. N.) als de heer (G. G.) een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden in toepassing van het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en, geleet op artikel 76, § 2, 1°, van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van deze oude wetsbepaling. De door verzoekster, via een op 25 september 2009 gedateerde brief, ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf was daarentegen gebaseerd op het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet het huidige artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de ontvankelijkheidsvereiste dat een paspoort of identiteitskaart dient te worden voorgelegd of dat bij gebreke hiervan dient te worden aangetoond dat het onmogelijk is om deze documenten in België te verkrijgen.

In zoverre verzoekster in haar repliekmemoirie nog betoogt dat de aanvragen om machtiging tot verblijf die zij in 2003, 2005 en 2006 indiende niet konden onontvankelijk verklaard worden op basis van de vaststelling dat zij niet over een identiteitsdocument beschikte, kan de Raad slechts opmerken dat de beslissingen die genomen werden met betrekking tot de eerste drie aanvragen om machtiging tot verblijf niet het voorwerp uitmaken van voorliggend beroep. De Raad dient verder te duiden dat de uiteenzetting van verzoekster ook feitelijke grondslag mist nu de eerste drie aanvragen om machtiging tot verblijf die zij, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, indiende niet onontvankelijk werden verklaard omwille van het ontbreken van een identiteitsdocument, doch omdat geen buitengewone omstandigheden aangetoond werden.

Een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en in artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 wordt niet aangetoond.

Het staat voorts niet ter discussie dat pas toepassing kan gemaakt worden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indien aan de in deze wetsbepaling voorziene normen is voldaan. Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bijgevolg niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het redelijkheidsbeginsel of enig ander ongeschreven beginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever uitdrukkelijk voorziene norm (Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK